

Gevangen door listen

Gevangen door listen

Getty Lenaerts

Schrijver: Getty Lenaerts

Coverontwerp: Getty Lenaerts

ISBN: 9789465129068

© Getty Lenaerts

HOOFDSTUK 1

Emma zette de muziek een beetje luider, het was mistig, somber weer. Ze had kaarsjes aangestoken en op de schouw gezet. Een kandelaar met kaarsen op tafel. Vandaag zou ze samen met Tom een feestje hebben om hun verlovingstijd van zes maanden te vieren. Ze zouden ook een trouwdatum afspreken; zo hadden ze het allemaal op voorhand gepland. Emma en Tom hielden van een gepland leven, waar ze allebei van elkaar precies wisten waar de ander was en wat de bezigheid was. Alles geordend en op zijn plaats.

Ze keek nog eens naar de gedekte tafel, de blauwe borden op het witte tafelkleed, de servetten mooi geplooid, ook blauw. Het was perfect. De eerste foto's lagen op de tafel, een herinnering aan hun eerste ontmoeting.

De ovenschotel die ze klaargemaakt had stond al in de oven, nog een half uurtje, dan zou Tom hier zijn en konden ze aan tafel. Hij zou de wijn ontkurken en de glazen vullen.

Alles was klaar, ze deed haar schort al uit, kamde haar blonde krullen en glimlachte naar haar spiegelbeeld. Ze ging naar het venster en keek in de richting waar Tom vandaan zou komen. Het leek heel druk aan het kruispunt. 'Wat zou daar gebeurd zijn,' dacht ze. 'Blauwe lichten, de brandweer staat er precies ook.'

Weer iemand door het rode licht gereden misschien, gebeurt daar vaak en dan nu met de mist.' De felle zwaailichten waren heel duidelijk, maar verder waren er niet echt mensen te onderscheiden. Zou ze gaan zien? Nee, dan zou Tom hier staan en zich afvragen waar ik was.

Een signaal uit de keuken, de oven sloeg af, tijd om de schotel eruit te halen. Ze deed vlug de dikke handschoenen aan en nam de hete ovenschaal uit de oven. Het rook lekker naar gebraden kip met champignonsaus. De groenteschotel kon er nog vijf minuutjes in.

'Zo Tom, kom maar vlug nu, het eten is klaar.'

De bel ging net, 'zou hij zijn sleutel vergeten zijn?' Emma ging naar de parlofoon en zei: "Hallo Tom, kom maar vlug."

"Mevrouw, kunt u even naar beneden komen?"

"Ja, wie bent u, ik verwacht mijn verloofde."

"Politie mevrouw, wij zullen anders weleens tot bij u komen."

"Ja ok, kom maar."

Even later stonden ze aan de deur van haar appartement, Emma had de deur opengelaten en keek verwonderd naar de agenten.

"Mevrouw, wij hebben jammer genoeg slecht nieuws voor jou."

Emma werd wit en ging wankelend zitten. "Tom?"

"Ik vrees dat hij niet meer zal komen, het spijt me. De brandweer heeft juist een auto uit het kanaal gehesen en daar zat nog iemand in. Jammer genoeg niet uit de auto kunnen komen tijdens het zinken Hij is verdronken."

“NEEN!! DAT KAN NIET.”

“Mevrouw zet u rustig terug neer. Kunnen wij iemand verwittigen om bij u te komen?”

“Neen, ik heb niemand, ben alleen, mijn ouders zijn overleden.”

De agent zei dat hij terug moest, maar dat hij iemand van de sociale dienst zou sturen. Hij ging buiten, Emma stond niet meer recht en staaarde naar de gedekte tafel.

Ze hoorde nauwelijks dat er iemand klopte aan de deur die nog op een kier stond. “Mag ik binnenkomen?” vroeg een zachte stem. “Ik ben van de sociale dienst.”

Emma keek met nietszeggende ogen naar de dame die net was binnengekomen. Ze wou iets zeggen, maar zuchtte enkel maar.

“Mevrouw, ik zie dat je deze avond iets speciaals gepland had. Dit moet erg zwaar zijn om dit te vernemen. Ik kan jouw pijn niet voelen, me zeker niet in jouw plaats stellen, maar als er iets is, wat dan ook, dat ik voor jou kan doen, zeg het me dan.”

Emma keek weer en knikte: “Ok, wil jij een ovenschotel? Ik kan het niet weggooien.”

“Ik moet nog iets klaarmaken voor mijn gezin straks, als ik je daar een plezier kan mee doen, dan wil ik die graag overnemen van jou.”

Emma stond recht en haalde een tas, stak daar de ovenschotel en de groenten in en gaf alles aan de dame. “Smakelijk. Ik wil nu alleen zijn.”

De dame bedankte haar en gaf een adreskaartje van haar: “Bel me als je iets nodig hebt. Ik bezorg je de schotels terug.”

Emma knikte, ging naar de deur en liet mevrouw buiten.

Ze opende een fles wijn en schonk haar een glas in.

‘Waarom Tom? Waarom reed je niet voorzichtiger? Wat is er gebeurd?’ vroeg ze zich af.

Ze zette de muziek af, nam een deken en legde zich op de zetel.

Kijkende naar een nietszeggend punt in de verte, viel ze in slaap.

Gebonk op haar deur maakte haar plots wakker, nog niet beseffende wat er gebeurd was, ging ze naar de deur. De buurvrouw van het beneden appartement stond daar.

“Emma, gaat het? Ik kom net van mijn werk, ik hoorde van een ongeluk deze avond. Jouw verloofde?”

“Ja.”

“Oh, het spijt me zo! Kan ik iets voor je doen?”

“Nee, dank je wel.”

Een beetje onbeleefd sloot, Emma de deur weer en dacht: ‘Had je me laten slapen.’

Ze nam nog een glas wijn en ging weer op de zetel zitten.

De uren gingen zo voorbij, zonder dat Emma enig besef van tijd had.

Het was nog vroeg in de ochtend toen haar telefoon ging, ze nam op en zei enkel: “Ja?”

“Mevrouw, excuseer dat ik je stoort, maar er zijn wat administratieve zaken die geregeld moeten worden. De auto staat hier op onze parking voorlopig, we hebben de persoonlijke dingen van je verloofde eruit gehaald, het is bijna allemaal droog. Kunnen we dat nu brengen? Voor identificatie zou je dan even naar de plaatselijke begrafenisondernemer moeten gaan, waar zijn lichaam is opgebaard. Is het goed dat er nu iemand met jou tot daar rijdt?”

“Ok.”

Emma legde op en ging zich wat oprispen. Ze keek nog eens naar de mooi gedekte tafel. ‘Waarom Tom? We hadden alles goed gepland.’ Ze voelde zich boos en verward.

Er werd gebeld aan haar deur, ze deed open en nam dan haar jas.

“Mag ik deze zaken eerst aan jou geven? Kun je even nakijken en dan hier aftekenen voor ontvangst?”

De agent keek meewarig naar het gezicht van Emma, waar geen enkele emotie van af te lezen was.

Ze keek vluchtig naar de spullen van Tom, tekende het papier en gaf het aan de agent.

“Dank je wel, nu zal de maatschappelijk assistente met jou meegaan om het lichaam te identificeren. Gaat het lukken?”

Emma knikte, ging naar buiten en wachtte tot de anderen ook buiten waren en sloot de deur af.

Ze ging mee met de dame die ze voorheen ook al zag.

“Ik heb je ovenschotels in de auto, zal ze straks aan je meegeven. Mijn auto staat daar, stap maar in.”

Emma deed wat haar gezegd werd, deed haar gordel om en keek recht voor zich uit.

Ze reden langsheen het kruispunt waar de auto in het kanaal was gereden. Daar keek ze naar de remsporen die eindigden aan de rand van het kanaal. Ze rilde even en keek weer voor zich uit.

“Heb je kou? Zal ik de verwarming aanzetten? We zijn er zo hoor.” Even verder stopte ze voor een groot raam waar allerlei bloemenkransen voor lagen en daarachter de kisten. ‘Wat luguber’ dacht Emma. ‘Dat noemt men een winkel...’

“Gaat het, mevrouw? Kom je ook?”

Emma stapte uit en volgde de dame door de deur die leidde naar een duistere omgeving. Zo zag Emma de binnenkant van de ruimte die ze net betreden had.

Een man in grijs en zwartgekleed kwam naar hen toe en zei vriendelijk dag, zonder enige glimlach op zijn gezicht. Hij keek naar mij en zei: “Gecondoleerd mevrouw met uw verlies. Volgt u mij, wij moeten zeker weten of de naam van de persoon die in de auto zat dezelfde is als degene op de documenten staat die in de auto aanwezig waren.”

Hij ging naar een kamertje achteraan waar hij een deurtje opendeed en een schuif naar zich toetrok. Hij deed een wit doek wat naar achter en het gezicht van haar geliefde Tom werd zichtbaar.

Emma slikte en draaide zich om.

De schuif werd weer ingeschoven, maakte daarbij een schurend geluid, dan een klik toen het deurtje weer sloot. Geluiden die bij Emma klonken alsof ze door een versterker geproduceerd werden. Ze kreeg weer een rilling en trok haar kraag omhoog. De man ging haar voor naar een toog waar documenten lagen. Hij toonde haar het ingevulde document en vroeg: “Is de man die u zag, degene die vermeld staat op dit papier?”

Ze knikte.

“Zou u dan hier willen ondertekenen aub?”

Emma nam de pen en ondertekende het papier.

“Als het voor u goed is, zullen wij verder alles afhandelen. We zullen dan bij u thuiskomen om alles door te nemen in verband met het overlijdensbericht en de begrafenis. Zou dat voor u passen deze namiddag?”

“Ja, ik ben thuis.”

“Ok, dan kom ik straks bij u langs, nog veel sterkte mevrouw.”

HOOFDSTUK 2

Emma had alles als in een droom ondergaan, een week later had ze nog steeds geen traan gelaten en had ze nog steeds geen emoties getoond. Haar buurvrouw van beneden, begon zich ernstige zorgen te maken.

Toen ze Emma naar beneden hoorde komen deed ze haar deur open en vroeg of ze niet even binnen wou komen om een tasje koffie te drinken.

“Sorry, ik heb geen tijd. Ik moet dingen doen.”

“Kan ik met iets helpen?”

“Nee, ik wil alleen zijn, sorry.”

Emma stapte naar haar auto, ze had heel de week niet weggereden, steeds binnen gezeten. Nu wou ze naar een ander adres gaan kijken, hier kon ze niet blijven, te veel herinneringen.

Ze stelde haar GPS in en reed naar het adres dat ze gevonden had. Daar wachtte haar al iemand op die haar een rondleiding zou geven.

“De vorige bewoner is hier overhaast vertrokken en liet nog wat kastjes staan. Als je wil, kunnen die wel verwijderd worden, maar je mag ze zelf ook houden.”

“Laat maar staan, wanneer kan ik erin?”

“Het is vrij, je mag meteen de sleutel hebben na het ondertekenen van de huurovereenkomst.”

“Ok, ik neem het.”

“Volg me dan even naar het kantoor, dan maak ik alles in orde voor jou.”

Emma volgde de auto en parkeerde aan het verhuurkantoor.

Met het contract en de sleutels ging ze naar huis en begon haar spulletjes in te pakken. Veel was het niet, ze huurde daar gemeubeld. Enkel haar kledij en wat voorraad. Twee keer rijden en ze was geïnstalleerd op haar nieuwe adres.

Ze vertrok zonder iets te zeggen tegen haar burens. Ze ging haar sleutels afgeven aan de eigenaar en daarna verliet ze haar vertrouwde adres waar ze zo gelukkig was geweest.

Ze schudde alles van zich af, liet geen emoties toe. Ze was nog steeds boos, begreep niet hoe Tom zo dom kon zijn, om hun plannen in de war te sturen.

Emma had ontslag genomen op haar werk en wou een volledige nieuwe start maken op haar nieuwe adres.

Bij haar intrek begon ze met eerst alles schoon te maken, het was nog deels gemeubeld door wat de vorige bewoner had achtergelaten. Een beetje vreemd wel vond ze, want in de slaapkamer vond ze nog persoonlijke spullen in de kast. Daar zou ze later naar kijken. Eerst alles grondig schoonmaken en haar eigen spulletjes wegbergen. In de dozen die leeg waren, stak ze